

Royndarferð við Snípuni:

Orð og myndir:
Dagny Joensen

Kaffimunn á Trøllanesi — døgurða í Svínøi — sama dag

Tórshavn - Trøllanes - Klaksvík - Kirkja - Hattarvík - Svínøi - Tórshavn. — Jú, hetta er nú gjørligt eftir fáum tímum.

— Tað var við ávisum spenningi, at umboð fyri bløðini, Ferðslutrygd, Strandferðsluna, politikarar og umboð fyri Landsverkfrøðingsstovnin, sum legði ferðina til rættis, fóru úr Havnini um 10.20 tíðina mánamorgunin. Heldur ilsligt var í veðrinum, men tú merkti einki í Snípuni, sum — sýntist tað — fleyg ógvuliga seint! — Kortini — úr Havnini til Trøllanesar vardi bert 17 minuttir! So skjótt at koma frá eini verð til aðra, tí soleiðis kendist tað, tá Snipan setti seg á pallin, sum er gjørdur til tyrlna at seta seg á.

Skerpikjøt

Hjá Jógvan Joensen, bónda, var borðreitt fyri gestunum við kaffi,

smýrjibreyði og køkum. Ikki er neyðugt at viðmerkja, at breyð og skerpikjøt var best umtøkt, tí fá munnu hava møguleika at fáa so gott skerpikjøt, sum vit finga henda dagin.

Á Trøllanesi búgva triggjar familjur og trý skúlabørn ganga í skúla har.

— Tað fyrsta tú leggur til merkis er friðarlaga umhvørvið, har nøkur fá hús standa í einum trunks, hundar spæla í túninum og tvær smágentur koma framvið. Tær fara í skúla, siga tær.

Barnsburðar

Síðan kemur tú at hugsa um, hvussu tað er at verða upp á vegin og eiga børn her, tá eingin annar farvegur var enn Barskor og heldur vandamikla landingin við sjóarmálan, ella at ganga til Mikladals.

Jógvan og kona hansara Gertrud, sum er ættad av Syðradali á Kallsøynni, tóku yvir garðin eftir foreldrunum hjá Jógvani. Tey hava búið á Trøllanesi í 21 ár. Tey eiga fyra børn.

Tað var so líkatil at spyrja Gertrud, hvussu barnsferðir hennara myndaðu seg?

— Jú, tað kundi mangan vera strævið, tá børnini skuldu koma, tí eg noyddist av øynni fleiri mánaðar áðrenn eg skuldi eiga. Annað var ikki at gera, tí bert rutusambandið var á at lita, og eingin ljósmóðir í bygðini.

Vermamman hjá Gertrud sigur frá, tá tey plagdu at ganga upp um fjøllini til Mikladals. Vermamman hevur búið á Trøllanesi í 49 ár.

Børnini í arbeiði

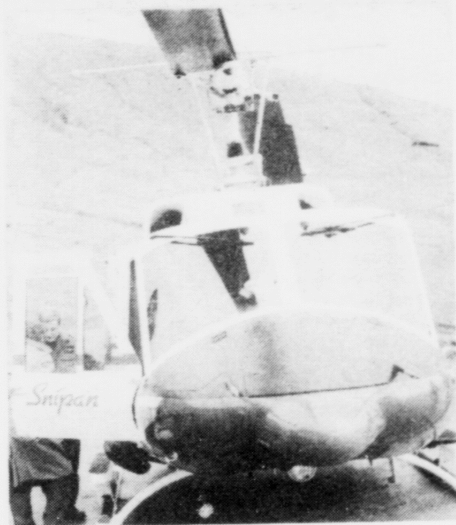
Seinastu ferð hon gekk til Mikladals var hon 69 ára

gomul, og ferðin var 10. desember!

Annars gongur prátið um, hvussu fólk livbjarga sær á so avbyrgdum pláss. Eitt nú arbeiðið sum skal gerast, har ein náttúrlig arbeiðsmegi eru børnini. Tá so fáar hendur eru til at taka, so eru øll — bæði kvinnur, menn og børn við, tá farið verður til fjals og í slaktinum. Tað hevur tó altíð verið so, og børnini halda ikki nakað lægt vera í hesum — tvørturímóti, teimum dámar sera væl.

Sjónvarpið er ikki komið til Trøllanesar enn, og Gertrud heldur ikki, at tað er nakar, sum saknar tað.

Fritíðartriv? — Vit hava als onga fritíð, ella eisini liva vit á tann hátt, at tað altíð er okkurt arbeiði at triva í. — Vit hava altíð úr at gera og halda ikki at tíðin er til

Snipan er ikki nakað luksussfar, men kortini ein hentur fuglur hjá teimum, sum búgva so langt burturi frá okkum, ið hava allar samferðslu hentleikar á staðnum

annað enn arbeiði. Tað er liviháttur okkara.

Samband við umheimin? — Einasta samband við umheimin er útvarpið og bløðini, og nógv verður lurtað og lisið. Útvarpstólið hava vit altíð undir liðini, og tað vildu vit ikki verið fyrriuttan. — Bert spell, at vit ikki hava so góð lurtaarviðurskifti. Vit hoyra ikki útvarpið altíð. Eitt av ferðafólkunum henda dag-

in hevði við sær eitt klædnaplagg, sum onkur í húsinum hevði gloymt í Havn. Nú var so møguleiki at handa pakkann beinleiðis um Nípuna til Trøllanesar.

Eina hespu

— Tú skalt hava okkurt við tær aftur til Havnar afturfyri, sigur Gertrud og skundar sær oman í kjallaran. Uppafturkomin

Kaffiprát í køkinum hjá Gertrud Joensen. Jú, nógv er at prátta um, tó at ein kundi hugsað sær, at steðgurin var eitt sindur longri, men tað ber altíð til at vitja aftur, nú Snipan verður sett í rutu. Á myndini Ingvør Nolsøe og Gertrud Joensen

Hóast Trøllanes liggur so avbyrgd frá umheiminum, so eru húsin har at sammeta við tey, sum eru aðrastaðni. Bliðskapurin var ikki litil, tá hópin av folki kom at vitja hálvan tíma, og borðreitt varð fyri okkum. Helst eru tey ikki von við, at gestirnir fara so skjótt avstað aftur

Við á ferðini vóru Atli Jensen, formaður í Samferðslunevndini og Jón Rasmussen, skrivari. Í steðginum millun borðhaldini og flogferðirnar, samráddust teir báðir um úrslitini, hvussu langa tíð ferðirnar vardu o.s.f.r.